

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπας ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἐξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ συνηθέστερον καὶ προσφιλέστερον τῶν ἀξιωματῶν τῆς ἐπικρατοῦσης πολιτικῆς εἶναι ὅτι «πάντες εἴμεθα διεφθαρμένοι». Διὰ τοῦ ἀπεχθοῦς τούτου ἀφορισμοῦ οἱ ἀντιπροσπεύοντες τὴν παρούσαν ἐποχὴν προσπαθοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀποτυχίας τῶν κομμάτων ὡς λογικὴν ἀνάγκην ἀναπόφευκτον καὶ νὰ παραστήσωσι τὰ πράγματα ἀνεπίδεκτα διορθώσεως, ἵνα καταπνίξωσι τοιοιτοτρόπως πᾶσαν νεωτεριστικὴν τάσιν, ἔχουσαν ἡθικωτέραν ἀφορμὴν καὶ ἥτις ἡδύνατο νὰ στερήσῃ αὐτοὺς τῆς ἐξουσίας, τῶν ἀξιωματῶν, τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῶν βιοποριστικῶν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου μέσων. Καὶ ἤδη ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐπανειλημμένα ἡμῶν ἄρθρα, δι' ὧν ἐξεφράσαμεν ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν ἐπὶ τὴν νέαν γενεάν, ἐξηγέθη ὅχι βεβαίως ἐν δημοσίᾳ συζητήσει, διότι πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχομεν ἀντιπάλους ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ἀφορισμὸς καὶ ἡμφισβητήθη ἡ ἀλήθεια τῆς θέσεως, ὅτι ἡ νεολαία ἡ ἐλληνικὴ εἶναι ἀμόλυπτος ἀπὸ τοῦ μiasματικῶν πνεύματος τῆς ἐπικρατοῦσης πολιτικῆς. Ἦτο γνωστὴ ἡμῖν ἐκ τῶν προτέρων ἡ τοιαύτη ἀπάντησις· ἵνα διαιωνίσωι τὴν ἐξαισίαν καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐαυτῶν οἱ λαοί, δὲν διστάζουσιν ἐν συνειδήσει νὰ κηρύξωσι τὴν Ἐλλάδα πᾶσαν εὐρὺ λεπροκομῶν.

Ὑπὸ τὸ προσχημα εἰλικρινείας δῆθεν καὶ διαχύσεως μετανοούσης ψυχῆς, μετ' ἐπιτετηδευμένης δὲ ἀλγυδόνος ὑπὲρ τῆς τεταπεινωμένης πατρίδος καὶ μετὰ σχετλιασμῶν ἡμιτραγικῶν καὶ ἡμικωμικῶν δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συναντᾷ τις ἀνὰ πᾶσαν γωνίαν τῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης καὶ παρὰ πᾶσαν τράπεζαν καφενείου ἕνα ἢ δύο βουλευτάς· ἡ ὑπαλλήλους ἢ πρῶν τοιούτους ἢ ὑποψηφίους τοιούτους κηρύττοντας καὶ μετ' ἐμπιστευτικῶν συνάμα ὕψους ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τι κάλλιον ἐν τῇ πολιτικῇ, καθότι πάντες—καὶ τὸ πάντες τοῦτο ὁ λαλῶν τονίζει ἐπίδεικτικῶς—εἴμεθα διεφθαρμένοι μέχρις ὁστέων. Ἡ ἁγία ψυχὴ τοῦ βουλευτοῦ τούτου ἢ τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἀξιούντος ἐν τῇ τῶν δύο λυπεῖται, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἔστω καὶ πικράν καὶ ἀπελπιστικὴν, «πάντες εἴμεθα διεφθαρμένοι.» Καὶ ἡ νεολαία; — Ἄ! αὕτῃ εἶνε, κατὰ τὸν λαλοῦντα, ἡ περισσότερον διεφθαρμένη καὶ δὲν ἤξεύρει μὲν καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς διὰ τίνας λόγους ἡ νεολαία, ἡ μήπω δοκιμασθεῖσα, ἡ μὴ κεκτημένη ἐν τῇ κοι-

νωνίᾳ ταύτῃ μήτε θέσιν, μήτε φωνήν, μήτε ἐπιρροήν, μήτε δύναμιν οἰανδήποτε, εἶνε διεφθαρμένη· ἀλλ' οὐχ ἦττον, ἰσχυρίζεται, τὸ πρᾶγμα εἶνε πρόδηλον· παρατηρήσατε τὴν νεολαίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν τοῖς καφενείοις. . . Καὶ τοιοιτοτρόπως ἐκεῖ ὅπου δεσπόζει καὶ διοικεῖ τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων, θεωροῦνται τὰ τέκνα ἔνοχα, τὰ ὅποια ἀκριβῶς εἶπειν δὲν εἶνε εἰμὴ τὰ θύματα τῆς ἐπικρατοῦσης καὶ τὰ πάντα μαραινούσης διαφθορᾶς τῶν πατέρων.

Καὶ διατί φέρετε ἡμῖν ὡς πρότυπα τῆς ἐλληνικῆς νεότητος πέντε ἢ δέκα νεανίας τῶν Ἀθηνῶν ταξειδεύσαντας εἰς Εὐρώπην καὶ ἀποκομίσαντας ἐκεῖθεν ἀντὶ τῆς ἐπιστήμης εὐεῖδῃ τινὰ ἐταίρην ἰδιοσυντήρητον καὶ γυμνασθέντας εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὸν βίον τῶν θηλυδριῶν λεόντων τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων; Πιστεύετε ὅτι ἡ νεότης, ἡ φοιτῶσα εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ τὰ γυμνάσια, ἡ συρρέουσα ἐνταῦθα ἐκ πάσης ἐλευθέρως ἢ δούλης ἐλληνικῆς γωνίας, εἶναι λελαξευμένη κατὰ τοὺς ὀλίγους τούτους τύπους τῶν νεανιδῶν τούτων· ψεῦδος ἀναιδέστατον. Ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ, ἢν θεωρεῖτε ὡς τὴν ἐστίαν τῆς διαφθορᾶς, ὑπάρχουσι νέοι ἐγγῶροι φοιτηταὶ ἢ διδάκτορες τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνεπιλήπτου χαρακτῆρος καὶ χρηστότητος ἥθους καὶ βίου καὶ ἐπιστημονικῆς νομοσύνης καὶ εὐσυνειδήσιας· ἀλλὰ τίς τῶν πολιτευομένων ἀνεζήτησεν αὐτοὺς; τίς ἐνεθάρρυνεν ἢ ἀντήμειψεν αὐτοὺς; τίς προσεπάθησε νὰ παράσχῃ αὐτοῖς ἡθικὴν τινὰ καὶ κοινωνικὴν δύναμιν, ὅπως ἐπιρρεάσωσι σωτηρίως ἐπὶ τοῦ λαοῦ; ἢ μάλλον τίς δὲν ἐπολέμησε καὶ δὲν ἐφοβήθη αὐτοὺς, καταδικάσας εἰς λελογισμένην ἀφάνειαν καὶ πενίαν, ὅπως μὴ ἀνακύψωσι καὶ διακριθῶσι καὶ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὴν πολιτικὴν ἐπιρροήν; Ποίους ἐκ τῶν νέων θαυμάζετε καὶ ζηλεύετε; τοὺς ἀποφοίτους τῶν εὐρωπαϊκῶν πορνείων· ποίους εἰσάγετε εἰς τοὺς οἴκους σας καὶ τιμᾶτε διὰ τῆς φιλίας καὶ τῆς συναναστροφῆς σας; ἐκεῖνους, οὓς ὀνομαζετε λέοντας. Ποίους προστατεύετε καὶ προάγετε ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; τοὺς κατευτελιζοντας καὶ αὐτὸ τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα· διότι οἱ τοιοῦτοι ἀκριβῶς νέοι εἶναι σχεδὸν πάντες ἢ τέκνα σας ἢ τέκνα τῶν συγγενῶν καὶ ὁπαδῶν σας.

Ἄλλ' εἶνε ἄλλη ἡ νεολαία περὶ ἧς λαλοῦμεν καὶ ἐξ ἧς ἐλπίζει ἡ χώρα, ἡ νεολαία ἡ πραγματικῶς νεάζουσα τὴν καρδίαν καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὰ ἥθη, ἡ ἐπιμελουμένη καὶ φιλοτιμουμένη καὶ ἐργαζομένη· νέοι μὴ ἐργαζόμενοι ὅπως ἄ-

νυψώσωσι τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἀξίαν, νέοι σπαταλῶντες τὸν χρόνον καὶ τὴν ἀκμὴν αὐτῶν καὶ τὰ χρήματα καὶ τὸ πατρικὸν αὐτῶν ὄνομα ὅπως καθίστανται προσφιλεῖς μεταξὺ τῶν ἐταίρων, δὲν εἶνε μήτε νέοι, μήτε γέροντες, μήτε ἄνθρωποι, ἀλλὰ πῖθηκοι καλῶς τρεφόμενοι καὶ καλῶς θωπευόμενοι καὶ οὐδὲν πλέον. Εἶνε ἄλλη ἡ νεολαία τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν Γυμνασίων, ἥτις παρὰ πᾶσαν ἀπρονοήσιαν καὶ ἐνοχὴν τῆς κυβερνήσεως, παρὰ πάντα τὰ δέθηρια κοινωνικὰ διδάγματα τὰ ὅποια ὑποβάλλονται αὐτῇ καθ' ἐκάστην, παρὰ πᾶσαν τὴν μετριοτάτην ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ἀξίαν τῶν ἐκπαιδευτηρίων σας καὶ παρὰ τὴν ἀσυνειδήσιαν καὶ τὸν καθαρῶς πολιτικὸν χρωματισμὸν τῶν πλειοτέρων καθηγητῶν σας, γνωρίζει νὰ ὑπερνικᾷ διὰ τῆς ἐγκριτερότητος τὸσαῦτα προσκόμματα καὶ νὰ μὴ ἐλαττώσῃ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸν ζῆλον αὐτῆς. Αὕτη ἡ νεολαία εἶνε ἐκείνη ἥτις θὰ διαδεχθῇ ὑμᾶς ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ κοινωνικῇ περιωπῇ, ἐφ' ἣν ἀναξίως ἀνῆλθατε, καὶ θὰ ἐκσφενδονίσῃ μέχρι τοῦ πηλοῦ ὅπου ἀξίζει νὰ ζῇ τὸ ἑλληνοφθόρον ὕμῶν σύστημα, τὸ ὅποιον δὲν ἀφῆκε λίθον ἐνδοξον χωρὶς νὰ στενάζῃ διὰ τὴν παρούσαν ἀθλιότητα καὶ τὸ ὅποιον ἡμαῦρωσε καὶ τὴν κονίαν αὐτὴν τῶν ἀθανάτων ἔρειπῶν τῆς Ἀκροπόλεως.

Κ. Ἱεροκλῆς

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΗΜΩΝ

Β'

Ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ὑπογραφῇ τὸν Μάρτιον τοῦ 1881 ἡ Ἑλληνοτουρκικὴ συνθήκη καὶ ἀφοῦ ὑπεγράφη ἀκόμη, ζήτημα ἐγεννήθη ἐὰν εἴχομεν ἀξιόμαχον δυνάμιν νὰ πολεμήσωμεν ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Ὅλοι κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπεπέσαμεν τότε—καὶ εἴχομεν οἱ πλείονες δίκαιον, καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος—ἐναντίον τοῦ μακαρίτου Κομουνδούρου, τοῦ στερῆσαντος τὴν εἰρήνην. Καὶ ἐὰν ὑπῆρχον ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν δισταγμοὶ περὶ τοῦ ἀξιωμαχοῦ τῶν ἐλλήνων δυνάμεων, ὠφείλομεν καὶ ὡς ἀντιπολίτευσις καὶ ὡς ἔθνος νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης. Ἡ θύελλα παρήλθεν, ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη, ἡ κατοχὴ ἔλαβε χώραν, ἡ ἔνωσις ἐπανηγυρίσθη, ὁ βασιλεὺς περιῆλθε τὰς νέας ἐπαρχίας καὶ εἰσῆλθον καὶ αὖθις εἰς τὸ στάδιον τῆς εἰρήνης, ὅπερ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἦν καὶ εἶνε καὶ ἐστὶ ἴσως ἐπὶ πολὺ ἀκόμη στάδιον πολεμικῶν προπαρασκευῶν. Τὰ πάθη κατεσιγάσθησαν, τοῦ κομματικοῦ συμφέροντος οἱ πόθοι ἐπληρώθησαν, τὸ προδοτικὸν ὑπουργεῖον ἔπεσεν, ἡ ἀναμορφωτικὴ κυβερνήσις ἦλθεν. Τότε ἄρχονται αἱ ἐμπιστευτικαὶ διαχύσεις, αἱ κρυφαὶ μεταμέλειαι, αἱ ἰδιαίτεραι ἐξομολογήσεις, ἡ ἀπονομή δικαιοσύνης, αἱ σκηναὶ τῆς ἀναγνωρίσεως. Τί ἐξ ὧν τούτων ἐσχηματίσθη εἰς ἀλήθειαν; Ὅτι ἡ Ἑλλὰς τότε δὲν ἦτο ἐτοίμη νὰ πολεμήσῃ. Ὁμιλήσαμεν μετὰ τῶν εἰδήμονεστέρων ἀξιωματικῶν, ἐλάβομεν ἐκθέσεις περὶ τῆς κατοχῆς, ἐπληροφόρηθημεν τόσα γεγονότα, ἠκούσαμεν τόσα πράγματα ἢ πεποίθησις ἐξ ὧν αὐτῶν ἐπήγαγε μία: Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ κηρύξῃ τακτικὸν πόλεμον. Ὅπισθοχωρήσατε ἀπὸ τοῦ 1881 εἰς τὸ 1877, ἔτος τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, καὶ τῶν πολεμικῶν ἡμῶν προπαρασκευῶν. Τότε ἀπογοήτευσις δὲν εἶχε καταλάβει τὸ ἔθνος, αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις τοῦ ἦσαν πλήρεις, ὁ δῶδός τε πετώματα δὲν εἴχομεν ὁσφρανθῇ

καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἤθελε κατέλθει εἰς ἐνέργειαν ἐπληροῦ εὐφροσύνης τὴν καρδίαν παντός Ἑλλήνου. Ποία ἦτο ἡ πεποίθησις τῶν κυβερνώντων, ἡ πεποίθησις τῆς οἰκουμένης περὶ τοῦ στρατοῦ τῆς πατρίδος; Ἡ πεποίθησις ἦν σπαράσσειν τὴν καρδίαν τοῦ, ἐξέφρασεν ἐν ὁδῷ διὰ τῶν περιπύστων ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων δύο ἄρθρων τοῦ ὁμοῦ δόιδιμος Δελιγεωργίου, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἂν ἐκῆρυσσε τότε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ἐμπερδευμένης οὖσης εἰς τὸν κατὰ Ρωσίας πόλεμον, θὰ μετεβάλλετο εἰς νέα Σόδομα καὶ Γόμορρα. Εἶνε ἡ φράσις τοῦ, ἥτις τὴν ἐπαύριον τῆς ἐν Ἀθήναις στάσεως ἐναντίον τῶν μελῶν τῆς Οἰκουμένης Κυβερνήσεως ὡς ἀφείσης νὰ ὑπογραφῇ ἡ εἰρήνη πρὶν κηρύξῃ τὸν πόλεμον, κατεσίγασεν ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἔθνους, καὶ μετουσίωσεν αὐτὴν εἰς βαθεῖαν, βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Τὸ 1877 λοιπὸν μετὰ συντόνους προπαρασκευάς, ἀνέτοιμοι· τὸ 1880, μετὰ δεινὴν ἐπιστρατείαν καὶ θάπνας τριακοσίων ἑκατομμυρίων, ἀνέτοιμοι· καὶ τὸ 1883, κατὰ τὸ ἄρθρον τῆς Ὁρας, ἔτοιμοι! Ποῖον θαῦμα ἐμετολόγησε κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα;

Ποῖον θαῦμα;

Αὐτό:

Κατηργήθη ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη ἡ διετὴς θητεία, ἡ μόνη ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ παρ' ἡμῖν στρατιωτικῇ διαφθορᾷ, παρυσία καὶ ἀμαθεία δυνάμενη κάπως νὰ μορφώσῃ στρατιώτας.

Εἰσῆλθον αὐτῆς ἡ μονοετὴς θητεία, δυνάμει τῆς ὁποίας σήμερον, μετὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρας, κατηργήθησαν τὰ γυμνάσια διὰ τὰ πεζικὰ σώματα, διότι, λέγει, μόνον τὰ τεχνικὰ ὅπλα χρῆζουσιν ἀσκήσεων.

Οὐδὲν ἐγένετο καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα στρατιωτικὸν γυμνάσιον, πλὴν τῆς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Γρίβαν εὐθὺς μετὰ τὸ Καραλή-Δερβὲν συγκεντρώσεως ἱκανοῦ στρατοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀσκηθείσης πολεμικῶς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἀλλὰ καὶ ταυτὴν, ὡς ἐγράφομεν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ στρατοῦ ἡμῶν ἄρθρῳ, τῷ δόντι ἀφορμὴν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν στρατιωτικὴν συζήτησιν, ματαιωθεῖσαν, ὁμοῦ ἐκ τοῦ μέτρου, ὅπερ ἔλαβεν ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργὸς κ. Τρικούπης τοῦ νὰ ἀνακαλέσῃ τὰ ἐκεῖ συγκεντρωθέντα σώματα, τὰ γυμνάσια τῆς ταξιαρχίας, αἱ εἰκονικαὶ μάχαι, τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα ἐματαιώθησαν.»

Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ στρατὸς ἀπείχε τόσον πολὺ ἀπὸ τῆς νομοθετημένης δυνάμεως τῶν 29,500 ἀνδρῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρας, μόλις εἶνε 24,000, σύμφωνα ὅμως μετὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ ψεῦδη ἃ διευτηρῶντες βέβαια δὲν εἶνε οὔτε εἰκοσι χιλιάδες!

Ἐπωλήθησαν ὅλα τὰ ἀδρῶς ἀγορασθέντα κτῆνη τοῦ στρατοῦ καὶ ἔμεινε πάλιν γυμνὸν τὸ ἵππικόν, ἐνῷ κατὰ τὴν νεωτέραν πολεμικὴν, ὅπως ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ τακτικὸς στρατὸς πεζικός, ἀνάγκη ἐπίσης νὰ ὑπάρχῃ τακτικὸς στρατὸς ἵππικός.

Ἀφηρεῖσθαι διὰ τῆς συστάσεως Σχολῆς Ὑπαξιωματικῶν τὸ ἄνθος τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ οὕτως ἐξηγεῖται ἡ ἐντελής τῶν γυμνασίων κατάργησις.

Οὐδεμία ὀχυρωματικὴ ἐργασία ἐγένετο, τὰ δὲ ἐν Ἡπείρῳ ἀρξάμενα ἔργα διεκόπησαν καὶ ἐσάπησαν.

Περὶ οὐδενὸς πολεμικοῦ ὁργανισμοῦ ἐλήφθη φροντίς.

Τίς θὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν εἰς τὸν πόλεμον, ἀγνοῦσιν.